

ORGANIZACJA ZAKŁADOWA NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” PRZY KATOLICKIM UNIWERSYTECIE LUBELSKIM JANA PAWŁA II

Al. Raławickie 14, 20-950 LUBLIN, REGON 43 12 69 814. NIP 712 26 09 674

Tel. +48 81 445-32-33 e-mail: solidar@kul.lublin.pl

Nasz znak:27 /KU/18

Lublin, dn. 15.06. 2018 r.

Podtrzymujemy stanowisko OZ NSZZ „Solidarność” KUL w sprawie projektu „Konstytucja dla Nauki” (Ustawa 2.0), wyrażone w treści korespondencji skierowanej do Przewodniczącego Zarządu Regionu Środkowowschodniego Pana Marian Króla z dnia 30 maja 2018 r.

Uprzejmie prosimy o podjęcie zintegrowanego działania polskich środowisk akademickich z perspektywy Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” w kontekście procesu legislacji Ustawy przez Sejm i Senat RP.

Pismo dla Pana Mariana Króla – Przewodniczącego Zarządu Regionu Środkowowschodniego NSZZ „Solidarność”

Zagrożenia nauki i szkolnictwa wyższego po wprowadzeniu Konstytucji dla Nauki 2.0

1. Rzeczywiste odebranie autonomii i podmiotowości ośrodkom akademickim Nadal bowiem podtrzymywana będzie centralizacja zarządzania zewnętrznego wobec uczelni – Polska Komisja Akredytacyjna, Centralna Komisja ds. tytułów i stopni naukowych, Narodowe Centrum Nauki – a dodatkowo wprowadzona zostanie centralizacja zarządzania wewnętrznego poprzez likwidację ciał kolegialnych (Rad Wydziałów), wzmocnienie władzy rektora i powołanie bliżej nieokreślonych Rad Uczelni (trudno powiedzieć z kogo się składających, przy wynagrodzeniu 8 tys. dla każdego członka). Czy taki model ma poprawić skuteczność edukacji i podwyższenie jakości badań naukowych wynikających z autonomii uniwersytetów i uczelni?
2. Uniwersytet ma się stać przedsiębiorstwem usługowym, przez co utraci swój etos, co w konsekwencji może stać się poważnym zagrożeniem dla kultury narodowej. Czy chodzi o tworzenie międzynarodowych korporacji naukowo-edukacyjnych z ośrodkami decyzyjnymi w innych częściach świata? Wyraża się to chociażby w podporządkowaniu reformy celowi jakim jest wzrost pozycji polskich uczelni w rankingach światowych. Szczególnego zagrożenia można upatrywać dla ośrodków akademickich, które są mocno sprofilowane humanistycznie.
3. Wyprowadzenie ogromnych pieniędzy z budżetu państwa usprawiedliwiane umiędzynarodowieniem nauki i edukacji. Centra struktur organizacyjnych będą wtedy poza Polską (czasopisma, wydawnictwa). Służy to rozwijaniu rynku obsługującego naukę i edukację poza Polską – w czyim interesie? Rezerwy finansowe można by wykorzystać na podniesienie rangi polskich czasopism naukowych i/lub aktywność przedstawicieli polskiej nauki w radach naukowych czasopism międzynarodowych.
4. Zagrożenie istnienia wielu mniejszych uniwersytetów ważnych dla społeczności regionalnych i lokalnych. Postulowane federalizacje uczelni lub łączenie dyscyplin pomiędzy uczelniami pogłębi jeszcze rozbieżności uczelnianych, na rywalizujące z sobą koterie. Ofiarą reformy mogą stać się nawet uczelnie szczególnie zasłużone dla

Polski, takie jak KUL czy UKSW. Czy taki kierunek zmian jest poszukiwaniem dobra wspólnego narodu, teraz i w przyszłości?

5. Obciążenie fizyczne i psychiczne pracowników naukowych przez cykliczne dwu lub czteroletnie oceny (po jednej ocenie negatywnej rektor może zwolnić pracownika, a po dwóch zwolnienie następuje z mocy prawa) niezależne od normalnej ścieżki rozwoju i awansu zawodowego – robienie doktoratu, habilitacji, profesury. Dalszemu pogorszeniu ulegnie sytuacja pracowników naukowych wynikająca z rozdwojenia ich działań na te służące bieżącym ocenom i te konieczne do normalnej ścieżki rozwoju i awansu zawodowego? Przyczyni się to do osłabienia pozycji nauczycieli akademickich, co odbije się na poziomie kształcenia polskiej młodzieży. Czy reforma ma takie ukryte cele?

Zalecenie: powstrzymać wprowadzenie Konstytucji dla Nauki 2.0 planowane na najbliższy rok akademicki!!!! Zamiast prowadzić reformę w duchu Kudrycka+, należy zastanowić się nad dopracowaniem projektu reformy, gdyż inaczej skutek będzie odwrotny do zamierzonego. Warto wyciągnąć wnioski z reformy edukacji wprowadzonej na niższym szczeblu, czyli cofnięcia pseudoreformy Kudryckiej (tak jak to uczyniono w przypadku szkolnictwa podstawowego i ponadpodstawowego likwidując gimnazja i wprowadzając system 8-klasowy). Należy zadbać o zwiększenie dotacji dla szkolnictwa wyższego, z określeniem bardziej racjonalnych kryteriów wydawania środków.

Andrzej Januszewski, Arkadiusz Jabłoński, Paweł Marzec
OZ NSZZ „Solidarność” KUL